

Redacția și Administrația
Calea Victoriei, Nr. 133, et. 2
Sector 1, cod 70179
B.C.R.S.M.B.
4510.50.11.06
Telefon : 50.41.25,
Telefax : 50.64.44

Dreptatea

ORGAN AL PARTIDULUI NAȚIONAL ȚĂRĂNESC
CREȘTIN DEMOCRAT

ANUL XXIII
(Seria a IV-a nr. 474)
4 pagini — 5 lei
MIERCURI
16 octombrie 1991

TENEBRELE UNEI REUȘITE?

Lungul tunel în care s-a a-fundat interregnumul Puterilor, încordată tăcere în jurul trativelor de alcătuire a unei noi formațiuni guvernamentale, cu perdeaua ei de ceață artificială și neliniștite presimțiri, au dat zilele acestea naștere la monștri, sau cel puțin unuia singur, pitic, dar hidos. Agita-torii minoritari au ridicat pro-blema organizării unui refer-endum în două județe vestice ale țării, în vederea creării u-nui sol de republică găgăuză în miezul României. Fantoma fostei regiuni autonome, de-tristă amintire comunistă, ni-s-a perindat prin fața ochilor, un schelet din șirul de strigoii ce joacă deasupra gropii des-chise a comunismului însuși.

Desigur, isprava unor creie-re infernabile, în ruptură cu-chiar partitului de care aparțin — U.D.M.R.-ul — nu ne sper-te mai mult decât un vis ur-tit. Însă nici în inerție nu ne-poate lăsa. Ea ne îndrezează un simptom, iar acesta grav-maladie a unui regim în cău-tare de buline paleative, de-hapuri miraculoase. Cu cîteva săptămîni înainte, leacurile se-numeau remaniere, acum li se-spune cabinet de unliune na-tională. Intr-un asemenea cli-mat, în care ferm este nemei-jindul Puterilor de a se repe-ta, trecînd peste orice obsta-col și chiar peste cadavre — de-și împun oricărui eugst sănă-tos și oricărei minți nevolbu-erate de patimă: din ce cauză? și: cul folosește?

S-ar putea argumenta că aparți în zonă, mai departe sau mai aproape, a unor mo-

CINEVA NE TOT ÎMPARTE

Cineva ne tot împarte. Cineva ne are în griji să existăm cu jumătate de gură din 1940 încoace și totuși sintem un popor de treizeci de milioane și victim pe pămîntul nostru. De cînd a dat pacoștea comunismului peste noi, am purces la drum, am început să ne împrăștiem, ajungînd și prin Australia, desi, de fapt românului i-a ajuns dincolo dea pămîntul dintre hotarele țării sale, lipsindu-i calitatea de invadator. Și i-am primit de-seori pe străini, pe cei cărora nu le mai ajungea pîinea în țara lor, pe cei fugărîți de invazii repetate, ca și pe răzăcitori. Au trăit crescîndu-și feciorii și fetele, și-au strîns averi și au ple-cat cu ele, în țara lor. La masa românului s-a găsit întodeauna un bid pentru flămînd, din orice parte ar fi venit el. Din pa-mîntul lui, românul i-a dat să-și bucure ochii și brațele, cîstîndu-l. Și dacă privesti pe hartă așezările satelor noastre, vezi lingă vechi denumiri românești parte de pămînt pentru străi-nul care a primit ogor pentru hrană și lemn să-și ridice așe-zare. Unele poartă numele locului de unde acesta a venit, al-tele, numele a ceea ce a ridicat: Podul Turcului, Cîrșiuma Ovre-lui, Valea Ungurului, Ungureni Noi, Cotitura Sirbului, Satul Bulgarilor, Iezătura Neamțului, La Greci, La Armeni, Dealul Le-sului (leahului). Și toți și-au ridicat bisericile credinței lor și românul le-a respectat și credința și biserica, pe măsura vred-niciei lor. Că mulți dintre ei au vrut să-și impună legea lor, că s-au crezut stăpîni la un moment dat, cînd țara de unde veni-seră agresa, prin puterea armelor și violenței o lume, am vă-zut-o și o mai vedem. Românul uneori a așteptat că pămîntul să le macine oasele, altelei a pus mina pe armă, trimîndu-l între hotarele țării de baștină.

Dacă Europa va ajunge o Casă, așa cum se preconizează, a neamurilor ei, aceasta nu va însemna un înscris asupra unor vechi dorințe de intruziune, fie ele și „istorice”, de dragul unor străluciri apuse, care, la un moment dat, s-au numit imperii. Nici Leul Britanic, nici Vulturul Austro-Ungar, nici Semiluna Islamului, care au strălucit meteoric în istorie, astăzi nu-și mai au rostul, iar state care au făcut parte din hotarele acelor im-perii și au avut un cuvînt de spus, într-un fel sau altul, la un moment dat, trebuie să-și sădească întreaga forță la temelie Casei Europene, și nu să încerce a reanima cancelul ireden-tismului. Intr-o casă se presupune bună înțelegere, fundamentată pe respectarea drepturilor fiecăruia, și nu instigare la ură. În țările fostului lagăr socialist, după treceri prin scurte faze, me-ori spectaculoase, au intrat în stare acută vechi boli, cu pusee naționalist-șovine și uneori cu tendința împărțirii ad-hoc a cen-trelor de influență, mergînd pînă la presupuse reimpărțiri și cu false convingeri că, de pildă, Cehoslovacia, Ungaria Polonia ar fi mai aproape de vadrurile europene decît Turcia, Grecia, România, Bulgaria, Iugoslavia. Dacă se dorește într-adevăr o Casă Europeană, cu astfel de împărțiri, chiar economice sau po-litice, niciodată nu se va realiza. În Europa, o deschidere echili-brată. O reimpărțire, fie și zonală, nu va duce decît la revigo-rarea unor vechi aspirații naționaliste, folosite de binecunos-cute mișcări bolnave. Să se accepte că Ardealul ar fi în centrul Europei, iar restul țării noastre ar face parte din acel răsărit balcanizat, că drumurile spre Europa ar trece printr-o altă țară, care, potrivit datului ei geografic, ar fi mai aproape de grani-tele Occidentului și aceasta i-ar da dreptul să ne umble la ho-tare, nu ni se pare firesc. Nici nouă, nici prietenilor noștri ma-ghiari. Și ceea ce ni se pare absolut de neînțeles este presupune-rea că naționalitățile minoritare, conlocuitoare, aspirînd la armonia Casei Europene, ar irosi efortul de a scăpa de plaga comunismului care le-a afectat în aceeași măsură ca și pe ma-joritari. Și tot fără sens ar fi să-și consumi forțele împotriva celui ce li-a oferit bîdud atunci cînd erau flămînd, și te-a pri-mit, înflegîndu-și neacuzurile, iar acum să-l obligi să te așeze în locul său, în capul mesei, și să jînduiești la partea cea mai bună a bucatelor. Toți sintem flămînzii de libertate, toți sintem flămînzii de drepturi și recunoaștere, dar toate aceste aspirații putem să ni le împlinim în datul nostru istoric actual.

CORNELIU BUZINSCHI

La talcioc, birjar!

După ce televiziunea a a-nunțat triumfalist că dl. pre-zedinte Iliescu a vorbit la te-lefon cu dl. președinte al Tur-ciei, care a apreciat în chip deosebit modul în care a so-luționat criza minierească (ci-tat din memorie), gata, tot bucurăseanul s-a tras o rădă prin Stambulul autohton. Fi-îndcă așa era și pe vremea lui Ceaușescu. Apărea cite o „ope-ră” prin cine știe ce sat indî-an și deîndată mindria patrio-tică te îndruma spre Ferentari ca să compari, să evaluezi și să apreciezi „stima noastră și mindria”. Ceaușescu s-a dus, obiceiul a rămas. Schimbi lo-cul și cobori pe la abator, ori treci prin Vitan, ori pe lingă Politolență și ajungi la tal-cioc. Săpun turcesc, parfum turcesc, mașini intrate în țară pe filieră turcească, lire, co-voare, bomboane, gumă de mestecat. Slavă Domnului! Avem prestigiu, nu glumă. Mai bine bei o bere și visezi că ești american. Bere, fii, cico, pepsi, mici, deodorante, frip-turi, cabanos, totul pe aceeași țeygha, și în plus „cumpăr le-va”, vînd 700 ruble”. Ai cam renunțat, dar visul american nu te lasă și te așezi gospodă-rește pe marginea trotuarului și soarele te încălzește și via-ta curge. Vezi cum apare fi-ganul tînd și voinic, fîpînd vesel: vînd dolari! Cînd cas-că gura, o face în așa fel încît să i se vadă dantura. Toți din-ți din față sint îmbrăcați în aur. Te înfiori: dacă apar larăși „nazi”, asta rămîne sîrb!

Se vinde orice, dacă se pîșesc cumpărătorii, vorba cîntecului oltenesc, „dau că-mașa de pe mine”. Condiția e să vrei! Admiri inventivita-tea săracului din Capitală: încearcă să trăiască și des-coperi cele mai neaștepte-tate servicii. Ba, după bere, și „VECEPRI”. De fapt o privată de țară și te gîndești la „Sogun”. Proprie-tarul stabilimentului a acuzat că în zona asta demolată. Și pînă își rezolvă treaba, caută și el un ce de profit. Nu pofti să nu-i admiri istețimea le-vantînd!

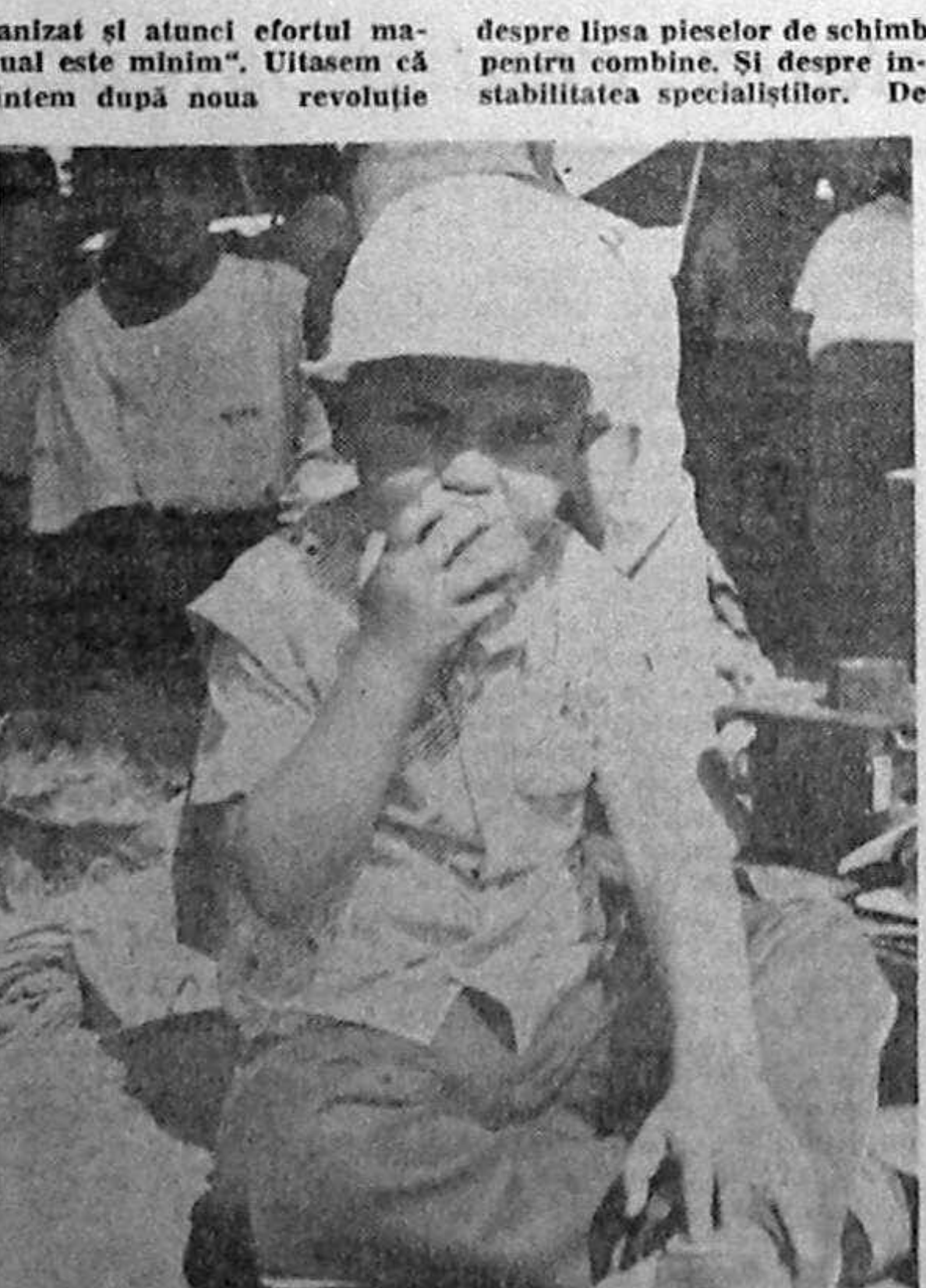
VIORIEL ȘIRBU

PÎINE PE VALUTĂ?

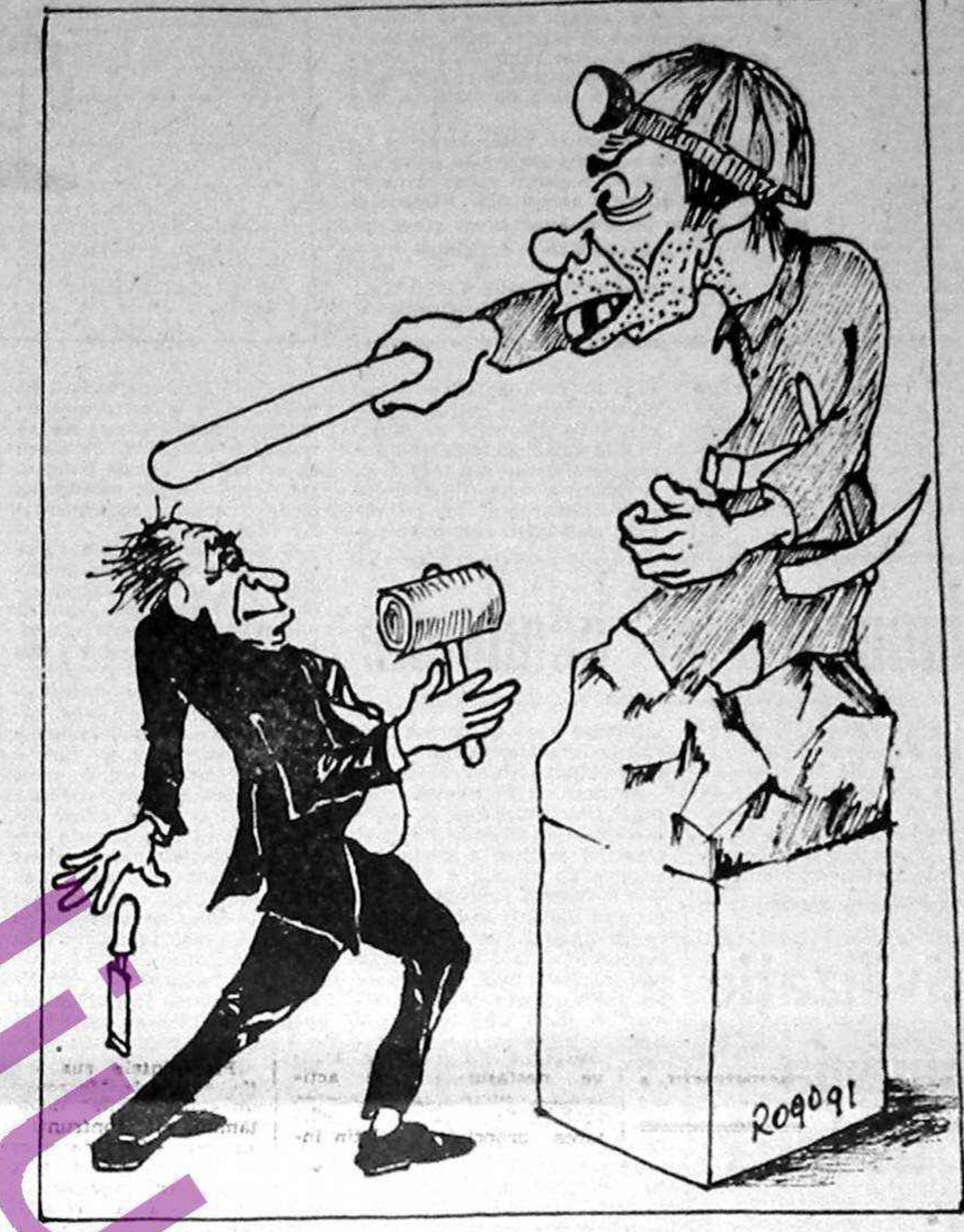
Marți, 15 octombrie, o comi-sie a Pieței Comune a început la Ministerul Agriculturii dis-cuții referitoare la împrumutul de care are nevoie România pentru a importa alimente, în special grîu. Intr-un interviu recent, ministrul agriculturii, dl. Petru Mărculescu, declara: „Mă doare inima că nu pu-tem folosi grîul obținut cu su-doarea noastră și că trebuie să gustăm pîine din import, pe valută”.

Lășind la b parte expresia înduioșătoare „sudoarea noas-tră” (să fie vorba de sudoarea guvernului?), ne întrebăm de ce nu putem folosi grîul autohton, cînd producția totală a fost de 5 milioane tone, can-titate suficientă după aprecie-rea d-lui ministru însuși. Iată și răsunsul: statul dispune doar de 2,6 milioane, iar res-tul (plus 1 milion din produc-ția anului trecut) se află în gospodăriile țărănești. Din cauza asta, se pare, îl doare sufletul pe dl. ministru: ță-ranii nu vor să vîndă grîul la stat. Desi reporterul îl sune de vreo două ori: „Deplînde de pretul oferit de stat”, dl. mi-nistru se întreabă filozofic: „Oare gîndesc româneste cel cărora le prisosește o cantitate de grîu, dar nu vor să o vîndă la stat?”

Să admitem că țărani nu gîndesc „românește”. Cum gîndesc însă româneste gu-vernul? El consideră că „la cultura grîului se lucrează me-

agrar socialist și că de aceea a rămas grîul necolecit, de aceea dl. ministru vorbește

Dreptul de proprietate (VI)

EXPROPRIEREA

Am văzut în articolele pre-cedente că PNCD se si-tuează în mod ferm pe pozi-ția nu numai a proclamării, ci și a garantării dreptului de proprietate și că repune în drepturile sale firești proprie-tatea particulară, terfelită și colonnata de regimul comu-nist, după o doctrină aberantă și după bunul plac al unor ti-rani. Am mai văzut că singu-re limite pe care le precon-i-zăm exercitării acestui drept sînt constituite dintr-un sis-tem de măsuri de protecție so-cială, care să nu inhibe însă inițiativa particulară.

Există însă situații în care interesul individual — al apă-rării unui drept de proprie-tate concret — intră în conflic-t cu interesul public. De exem-ple, în cazul în care interesul public cere construirea unui aeroport pe care se află imobile, pe care se află imobile. Se naște întrebarea dacă va tre-bui respectat dreptul de pro-prietate, renunțîndu-se la con-struirea aeroportului, sau dacă acest drept va trebui sacrifi-cat în fața interesului public. Răspunsul nu poate fi decît u-nul: în asemenea cazuri, in-teresul public are prioritate. O asemenea soluție este de mult acceptată peste tot în lumea civilizată.

Este soluția pe care doctrina PNCD a adoptat-o fără ezitare. Cu următoarele pre-cizări însă:

- 1) O asemenea atingere a-dusă dreptului de proprietate trebuie să rămîna o excepție;
- 2) Trebuie instituite garanții în favoarea dreptului de pro-prietate, care să împiedice or-ice abuz;
- 3) Statul trebuie să-și des-păgubească integral și anticipat pe proprietarul expropriat;
- 4) Anunțurile de bunuri nu vor

putea fi niciodată expropriate. Cum se reflectă această con-cepție doctrinară în proiectul de Constituție prezentat de PNCD?

1. — Mai întii, caracterul de excepție al oricărei exproprie-ri este consacrat de art. 51 al. 1, care prevede că „Statul va putea expropria bunuri i-mobile numai pentru cauză de utilitate publică, expres determinate de lege.”
2. — Impedecarea exprop-riilor abuzive este asigura-tă prin două prevederi cons-tituționale: — obligația impusă legiuito-rului ordinar de a determina în mod expres, prin lege, in-teresul public avut în vedere (art. 51 al. 1) și de a identifi-ca și nominaliza fiecare imo-bil supus exproprierii (art. 51 al. 3);
3. — dreptul proprietarului urmează a fi expropriat de a contesta în Justiție oportunitatea exproprierii sale (art. 51 al. 2).
3. — Despăgubirea ce ur-mează a fi acordată de stat trebuie să fie nu numai justă

Av. RÂSVAN DOBRESCU
(Continuare în pag. a 2-a)

Uniformele școlare redevin obligatorii?

Hotărîrea conducerii Li-ceului Gheorghe Lazăr de a reintroduce uniformele sco-lare a stîrnit nemulțumiri în special printre elevii clase-lor terminale și nelămuri-rite noastre legate de întrebarea cine are de cîstig din asta?

Elevilor le-au fost imina-tate fise de comandă care cu-prind mai multe rubrici cu articole de îmbrăcăminte, mai puțin pretul lor. Inter-esîndu-ne am aflat că pre-tul estimativ al unui cos-tum s-ar ridica la circa 10.000 lei. Există și o anexă în care se specifică urmă-toarele: „În cazul majoră-rilor prețurilor, la materiile prime și/sau manoperă pre-turile urmează a fi comu-nicate în timp util prin

conducerea liceului”. Fisa chestionar trebuie semnată, pe lingă elev și de către pă-rintele acestuia. Pentru a afla noi amănunte ne-am de-plasat la Liceul Gheorghe Lazăr. Ușa de la intrare era închisă elevilor intrîndu-și femeie de serviciu mă con-duce spre cancelarie, unde se află și biroul d-lui Nicolae Novac, directorul liceului. Încerc să explic pentru ce am venit și... sint confun-dat cu unul dintre elevii li-ceului. Lucrurile se lămu-resc repede. Dl. director este dispus să clarifice unele lu-cruri. Observînd antetul fi-șei-chestionar, prima întrebare este: „Cine este?”

ROMULUS CRISTEA
(Continuare în pag. a 2-a)

TELEX „DREPTATEA” DE VORBĂ CU JAPONEZII

În ziua de 19 octombrie a.e., ora 10.00 va avea loc la sediul Institutului Român de Management — IKOMA, conferința de pre-să prilejului de încheiere misiunii în România a de-legației Centrului de Pro-ductivitate din Japonia (JPC), delegație formată din:

- dl. YASUSHI FUKUDA, șeful misiunii, experi-consultant în Management Internațional;
- dl. KUNIHICO SADA, expert, directorul uzinei Santierului Naval Kobe, al companiei KAWASAKI HEAVY INDUSTRIES, LTD;
- dl. KATSUHIKO OHA-SHI, expert, director al Departamentului Producție din cadrul companiei KA-WASAKI HEAVY INDUS-TRIES, LTD;
- dl. SHIGERU UEDA, coordonator al misiunii, șef Departamentului de cooperare tehnică din cadrul Centrului de Produc-tivitate din Japonia.

Scopul misiunii japoneze, desfășurată pe parcursul a două săptămîni (6—19 oct.), este acela de a acorda gra-tuit consultanță în domeniul creșterii productivității muncii întreprinderii ROM-PRIM S.A. și Santierului Naval din Constanța.

CUM SE ADUCE PORUMBUL ACASĂ

Pentru un transport de porumb din cîmp la casa solicitantului, deținătorii de ateleje din județul Buzău cer 1000 lei. Beneficia-rii ai acestor transporturi sint fosti membri ai CAP, iar care, prin lichidarea inițiativelor, n-au avut posibi-litatea să cumpere ani-male de tracțiune și atele-je din patrimoniul care le aparține și lor. (Rompres)

SOLDAȚI CU CIINI ÎN LIVADĂ

Marea plantație pomicolă de 650 hectare, înființată în urmă de 20 de ani pe dea-lturile sterge ale comunei Plopana, județul Bacău, este pusă în pericol de cei care au avut teren în a-cestă zonă și care vor a-cum să-și recunoscă prin orice mijloace, chiar dacă au primit pămînt în altă parte. Potrivit lucrărilor celor două ferme, s-a furat mai bine de 1 km de gard și, desi au fost aduși soldați cu ciini să păzească producția din acest an, în fiecare noapte se fură cîteva sute de kg de fructe și au început să fie tă-iați și pomii.

Un episod similar, închei-tat cu ocuparea livezii de către săteni, s-a mai întîm-plat în județul Bacău, în primăvară, la livada din comuna Bogdănești.

CATASTROFAL

Semănatul grîului este în mare întîrziere: compa-rativ cu anul trecut, cînd la miezul lui octombrie erau semăntate peste un milion de hectare, acum diagrama lucrării judică realizarea unei suprafețe mult inferioare — 160 mil hectare. Aceasta înseamnă că puțin peste 6% din ac-tualele prevederi — de 2,2 milioane hectare.

Cauza principală ar fi criza de carburanți, intru-it societatea comercială PECO livează mtorina pentru tractoare în transe foarte mici și cu intern-tanțe. (după ROMPRES).

Politiile sau milițiile?

Din păcate, în țara noastră totul este posibil. Și ceea ce este mai grav, cel care ar trebui să fie un exemplu de corectitudine, în loc să se comporte astfel încât să determine încrederea populației, contribuie la întreținerea și perpetuarea unui climat de nesiguranță. Este vorba, din nou, despre un abuz al Poliției.

Victima buculinului plasat în fața dintr-o gară Hunedoara, în urma demersurilor făcute pentru a găsi dreptate este acum amenințat. Martorii primesc telefoane anonime și sînt sfătuiți „să-și țină gura”.

În seara zilei de 9 septembrie (1991), Bold Marius Radu (domeniul în strada Avram Iancu nr. 8, Hunedoara) și Pulpă Costel Gabriel, se aflau în gara Hunedoara. Marșul Radu încercând să o cafea „recunoscut” de plutonierul adjutant Adincu Dumitru (de clasă și terorist). Luat a dispoziție pentru a fi legitimat. Plutonierul a dat ordin „Plutonierii să pună cătușele (Așa, să vedem cum îi stau)”. Îi trimite apoi să pazească intrarea, să se dea caldorie, timp de două ore, „anchetatul” a fost pus de antrenament pentru o legătură fizică a șefului de unitate, Anunțat în grabă (de un Costel), fratele „dusmanului” este amenințat cu arma și soldații-paznici cînd încearcă să intre în biroul „șefului” și să „îmbrăcească” ordonul. „Să nu fie amenințat” (probabil) / „Mă joacă cu picioarele și ridică-mi capul — trăgându-mă de păr — mă scuipa în față”, f.arius Radu /

În jurul orei 12 p.m. este lăsat să plece. Fratele îl duce la Spitalul de Urgență. Se realizează probele biologice, în urma cărora se constată că...

Politiile sau milițiile?

23 septembrie: este sesizată Procuratura Militară. După două zile, Bold Marius primește confirmarea de primire a cererii sale de anchetă de la instanța menționată.

11 octombrie: încercînd să se lege de mecanica de pe o locomotivă modernă, el este obligat să acționeze, în fața fericii de 60 de secunde, una din instalațiile speciale de verificare (pedala, maneta, controlerul, robinetul de aer, fluierul). Altfel se declanșează frîna automată de urgență. Și trenul se oprește imediat.

În lumea contemporană, acolo unde prețurile normale ale unei rînduiri grilate de cultură și civilizația creștină, funcția unui asemenea dispozitiv de reglaj o îndeplinește spiritualitatea, morala. Ele stipulează că fără prefacerea laurică a omului nu e posibilă transformarea societății. În absența unei autentice revoluții interioare, mesurul de schimbare radicală este de la sine stătut. Lecțiile istoriei sînt concludente: timpurile grele au fost trecute cu succes de popoarele ce și-au reținut legătura cu trecutul lor cel mai glorios și mai colifibabil, adică un trecut legat de spiritualitate (cf. cazul Franței, al Spaniei sau al Germaniei). Va trebui să traversăm un nou Ev Mediu, prezicea N. Berdiaev, ca să iesim în limanul unei adevărate Renașteri. Ev Mediu, care înseamnă pentru om, în principal, îndatorirea față de suflet ca puncte către divinitate.

Sigur, o punere transantă, pieptisă a problemei poate fi idiosincrazii, ostilitate, ironie. Doar și comuniștii prezentați în sloganurile lor verbale formarea „omului nou”. O înțelegătoare, incapabilă de reflecție și de discernământ propriu, dar în stare de orice pioacăune, de orice compromis și acțiune jonică. Or, sintagma incriminată constituie nervul central al eticii creștine, despre care menționează sf. apostol Pavel în Epistolele sale: „Să vă debrăcați de omul cel vechi, împreună cu faptele lui” și „să vă îmbrăcați în omul nou în Hristos” („omul dinlăuntru”, „omul duhovnicesc”). Stăruind în virtute, fapturna umană înnoită creștinul în transfigurarea lumii și realității și dreptate. Tocmai această este sensul nealterat al noștrii în discuție.

Dacă soluția ieșirii neamului românesc din marasmul actual e întoarcea la valorile noastre creștine și ale democrației, atunci țara de caracter și puterea credinței reprezintă elementele de bază ale urcușului către adevăr. Altfel spus, ura preschimbată în iubire, iar în această revoluție intru reînviere românească, familia, biserică, școala devin factorii primordiali ce vor găsi, fără îndoială, și timpul și posibilitatea să iașă hotărîta la lumină. Căci salvarea țării va veni pe cale spirituală și cele trei instituții fundamentale sînt primele

O revoluție care se impune

Pentru a se controla starea de veghe a mecanicii de pe o locomotivă modernă, el este obligat să acționeze, în fața fericii de 60 de secunde, una din instalațiile speciale de verificare (pedala, maneta, controlerul, robinetul de aer, fluierul). Altfel se declanșează frîna automată de urgență. Și trenul se oprește imediat.

În lumea contemporană, acolo unde prețurile normale ale unei rînduiri grilate de cultură și civilizația creștină, funcția unui asemenea dispozitiv de reglaj o îndeplinește spiritualitatea, morala. Ele stipulează că fără prefacerea laurică a omului nu e posibilă transformarea societății. În absența unei autentice revoluții interioare, mesurul de schimbare radicală este de la sine stătut. Lecțiile istoriei sînt concludente: timpurile grele au fost trecute cu succes de popoarele ce și-au reținut legătura cu trecutul lor cel mai glorios și mai colifibabil, adică un trecut legat de spiritualitate (cf. cazul Franței, al Spaniei sau al Germaniei). Va trebui să traversăm un nou Ev Mediu, prezicea N. Berdiaev, ca să iesim în limanul unei adevărate Renașteri. Ev Mediu, care înseamnă pentru om, în principal, îndatorirea față de suflet ca puncte către divinitate.

Sigur, o punere transantă, pieptisă a problemei poate fi idiosincrazii, ostilitate, ironie. Doar și comuniștii prezentați în sloganurile lor verbale formarea „omului nou”. O înțelegătoare, incapabilă de reflecție și de discernământ propriu, dar în stare de orice pioacăune, de orice compromis și acțiune jonică. Or, sintagma incriminată constituie nervul central al eticii creștine, despre care menționează sf. apostol Pavel în Epistolele sale: „Să vă debrăcați de omul cel vechi, împreună cu faptele lui” și „să vă îmbrăcați în omul nou în Hristos” („omul dinlăuntru”, „omul duhovnicesc”). Stăruind în virtute, fapturna umană înnoită creștinul în transfigurarea lumii și realității și dreptate. Tocmai această este sensul nealterat al noștrii în discuție.

Directia Dezetizării incalcă legea?

Scrisoare deschisă către dl. Prim-Ministru TEODOR STOILAN

Aveți reputația unui om integru și de aceea am cerut audiența din 7 august 1991 (cînd erati ministru și președinte al Agenției Naționale pentru Privatizare) și care, spre marea mea nemulțumire, a rămas fără nici un rezultat. Continund însă să cred încă în integritatea D-voastră, revin, pe această cale publică, la sesizarea ce a făcut obiectul discuțiilor din această audiență, reamintindu-vă că, deși era vorba, în fond, de avera Statului și încălcarea normelor legale, obligatorii de privatizare, și deși a fost găsit vinovat de încălcarea cu rea credință a Hot. Gov. nr. 1228/1990, D-l Vioroșanu, continuă să rămîină încă nesancționat, și să ocupe, în continuare, postul de Director al Direcției Dezetizării din Agenția Națională pentru Privatizare, Agenție al cărei Președinte erati, chiar Dvs., Domnule Prim-Ministru.

Pentru a se înțelege de față lumea, despre ce a fost și este încă vorba, vă reamintesc că în audiența din 7 august 1991 (la care a participat și Dl. Vioroșanu, chemat fiind și de-a explicății), s-a constatat temeinicia sesizării mele, întrucît:

— La Ploiești se încălcase Hot. Gov. nr. 1228/1990 de către Intreprinderea I.J.P.S.P.I. (devenită la 28 martie 1991, conf. certificării Camerei de Comerț și Industrie Prahova, societate sub denumirea de „INDUSTRIA MICĂ PRAHOVA”) care, la data de 03.11.1991 — deci, pe cînd era încă „Intreprindere de Stat” — a închiriat o moară, în mod fraudulos, prin suprimarea publicității prealabile, pe care Hotărîrea amintită o prescria (în art. 18) ca trebuind să fie făcută în mod obligatoriu „PRIN CEL PUTIN UN ZIAR DE LARGĂ CIRCULAȚIE”, iar — la București se încălcase

Ca să ciștigăm, trebuie să pierdem mai întii

Dragă cititorule, ai fost treodată în situația ca plin de bunăvoință, cu sufletul deschis și chipul sincer să intri într-un birou cu intenția de a întreba unde se află oficiul pe care îl cauți? Acolo, fără să-ți se adreseze vreun cuvînt, fără să-ți se răspundă la salutul de binețe „să fii luat de braț și împins spre ieșire”?

Ți s-a întîmplat să îți dai întîlnire cu cel pe care l-ai considerat prieten, într-un oraș dintr-o țară străină unde te afli pentru prima dată? În buzunar nu ai decît ceva mărunt, „prietenui” nu apare și locațiile se retrag în case odată cu lăsarea nopții. Pe străzi este lumină și frig. Bagajul este greu și băncile din parcuri sînt umede. Atunci, te rogi ca timpul să treacă mai repede și să vină dimineața, cînd trenul este abia spre prînz...

Cum reacționezi, dragă cititorule, atunci cînd colegul de muncă lipsește nemotivat și este plătit ca și cine? Ți spui (poate fără răutate) că la Patron nu ar fi posibil așa ceva. Dacă ești optimist spui: „La Patron nu o să mai fie posibil”. Cînd se întîmplă să lipsești de lucru ești „atîns” la leață. Automat gîndești: „numai acum se ține seama de cine și cit a muncii”. De data asta, cu învidie la adresa „colegului”. Ți faci (poate) planuri și te gîndești că va veni timpul cînd fiecare va fi plătit după calitatea și importanța muncii depuse. Dar fii atent, vei plăți și tu (din buzunar) propriile-ți greșeli.

Ne dorim o viață occidentală. Cu lumini pe străzi, magazine pline, concedii și weekend-uri. Pentru aceasta va trebui să fim asemenea oamenilor de acolo. Gata să plătim orice abatere de la regulile colectivității. „Decamdată, se pare că plata o acceptăm numai atîta timp cît nu sîntem siliți să o efectuăm. Vedem cum sub ochii noștri zeci de persoane iau salariul de pomana. Ne imaginăm că eliminarea lor din schema organizatorică a instituției ar ușura efortul acoperirii fondului de salarii. Un director mai uman se gîndește însă că „persoanele” au familie, copii și poate greutăți financiare. Noi gîndim că într-o adevărată „economie de piață” conținea competitivitatea și munca prestată, nicicînd sentimentalismul. Avem astfel de viziuni atunci cînd nu sîntem amenințați (sau cel puțin așa credem) cu verificarea propriilor fapte și eforturi. Una este să percepi numai suprafața fenomenelor, și altceva să descoperi pe propria-ți piele concurența și aplicarea unor criterii de apreciere (obiective).

Cinismul, exprimarea răutății din noi...

și lejeritatea cu care a privit Apusul la tot ce se întîmpla la noi a făcut să ne simțim și mai singuri; de unde și fatalismul pe care-l scoatem mereu la vedere pentru a justifica totul.

Cinismul, exprimarea răutății din noi, nu este o metodă, cum, folosind mijloacele mass media pentru același scop, nu constituie o metodă, dar întodeauna strategia puterii politice este pe primul loc. Uneori această tactică dă rezultate, de cele mai multe ori însă se întoarce împotriva guvernărilor (vezi extrema stîngă și cea dreaptă care acum mușcă mîna celui care le-a înțigat împotriva opoziției adevărate din această țară!).

Este în interesul tuturor de a promova valorile democrației, nu în sens demagogic, așa cum se practică la noi: una se spune democrațiilor occidentale, alta poporului!

În felul acesta singuri ne dărim însăși stăbul postament pe care l-am ridicat în ultimele luni. După altă și altă gafă, care puterea să nu priceapă nimic? Aceste întrebări sînt puse în primul rînd pentru a păstra bunul simț.

Cîtă persuasiune îți trebuie pentru a arăta că numai adevărul e frumos, vorba lui Platon, și asta pentru că ma-

Mala lex... sed lex!

Nu voi relua aici critica s-sului de „protecție” a invențiilor și spoliere a invențiilor prin concursuri, menținut în largul bugetului, fără nici o modificare în prezent. Performanța în câștigarea celor mai bune condiții, au evitat-o cu succes.

Este imposibil, înainte de a semnala doar cîteva din probleme inadmisibile ale legii adoptate de Parlament, nu constatăm, cu tristețe, că creșterea creatorilor continuă să fie ignorată, iar unele din pozițiile consacrate sînt nu mai fără precedent în alte țări, dar chiar contrare principiilor elementare de protecție a dreptului de invenție și a dreptului de invenție.

Este vorba de art. 64 din Legea nr. 11/1990 privind protecția invențiilor (Oficiul de Stat pentru Invenții și Mărci), va presta, la cerere, „servicii de asistență” în domeniul proprietății industriale. Este evident, penitrică, oricînd, că o asemenea activitate este incompatibilă cu zăria de Administrație Națională a OSIM, care, de altfel, în prima fază, nu numai decide soarta unei cereri brevet, prin admitere sau respingere, dar apare și ca o instanță în contestație împotriva hotărîrilor luate în cererile de brevet înregistrate.

Desigur că OSIM n-a rezistat la de a urma frecvențelor din alte domenii, ignorare a principiului incompatibilității unei anumite funcții cu prestarea unor activități în scop lucrativ. Nu mai rămîne decît să vedem cum judecătorii deschidînd binetele de avocatură.

În aceeași ordine de idei, ne întrebăm dacă în art. 43, înțelegerea precizării necesare și dreptul de reprezentare a punătorilor de cereri de brevete în fața OSIM aparține exclusiv consilierilor în proprietate industrială atestați de către avocații, este întîmplătoare? Reglementarea în acest domeniu este de o importanță deosebită, nu alit în eticile noastre de aliniere europeană, cit mai ales în același proces instaurare a legalității. Ne întrebăm dacă și cum se justifică dispoziția art. 47, care prevede plata în valută a celor legate de depunerea cererilor de brevet și menținerea în vigoare a brevetului elicit.

În altă ordine de idei, legea și păstrează dispoziții izvoare din concepția potrivit căreia, inventatorul trebuie să se spoliat și nu protejat. De unele dispoziții de acest fel, într-o formă anterioară a obiectului au fost înfățișate atenuate, nu poate fi trecut la vederea marea neputință care se face invențiilor ale căror invenții au fost supuse cesiunii legale prevăzute de art. 14 din legea anterioară (în favoarea organizațiilor „socialiste”) și care reprezentau aproape 95% din totalul invențiilor; dar pentru care durata de validitate a brevetului n-a expirat încă. Soarta acestora este legată de dispozițiile tranzitorii ale art. 66 din lege.

Acești inventatori ele căror invenții conțină să fie folosite prin efectul unei dispoziții anterioare abuzive, în mod gratuit au primit în cel mai bun caz 3

Politiile sau milițiile?

dreapta, eschimoază violacee palidă 6 cm diametru. Scapular dreapta, eschimoază violacee palidă difuză de 3/2 cm. Concluzie: numitul Bold Marius Radu prezintă leziuni post-traumatice ce datează din 9.09.1991. Aceste leziuni s-au putut produce prin lovituri repetate cu corp dur și tracțiune asupra firelor de păr”. (Medic legist, dr. Ionel Tozoleanu)

12 septembrie: victima depune o plîngere la comandantului direcției al punctului de Poliție T.F. (maiorul Antimie și lt. maj. Hritac Vasile de la Simeria; aceștia spun că vor lua măsuri. Pînă în prezent, nu se vede rezultatul acțiunilor).

Mala lex... sed lex!

salarii de cercetător? Și doar în cazul în care chiar acestea nu le-au fost refuzate sub diverse pretexte, dar mai ales prin invocarea descrierilor recomandate fără nici un temel legal de Ministerul Finanțelor.

Un alt exemplu îl constituie reglementarea echivocă a „revocării” hotărîrilor (art. 55, 56) în cazuri în care obiectul acțiunii ar trebui să fie anulara acestora. Rezultat din aceste dispoziții, că acțiunea în nulitate a unui brevet eliberat fără respectarea condițiilor legale, mijloc de apărare esențial, pus la dispoziție celor interesați de toate legislațiile din lume (chiar de vechea noastră lege) nu mai există în dreptul nostru, fiind înlocuită cu revocarea de către OSIM a propriilor sale hotărîri.

Intr-adevăr, acțiunea în nulitate este pretutindeni de competența exclusivă a instanțelor judecătorești și a instanțelor administrative a determinat, desigur, și consecarea dispozițiilor art. 44 al. 2, din care pare să rezulte că dreptul inventatorilor la o compensație în cazul declarării unei invenții ca secretă, este la discreția instituției care a stabilit caracterul secret.

În sfîrșit nu pot fi omise enunțatele licențe din oficiu (art. 50, 51, 52), care pot depozita în fapt pe inventator și care, în cazul prevăzute de art. 51, deschid calea tuturor abuzurilor. Intr-adevăr „interesele economiei naționale” pot fi oricînd invocate și, ceea ce apare și mai curios, este faptul că dacă în cazul art. 50 (cînd cerută de interesele sănătății publice) este prevăzute controlul tribunalului, în cazul art. 51 acest control dispore.

O omisiune o constituie și absența oricăror dispoziții privind regimul invențiilor realizate în temeiul unui contract de cercetare. La toate cele de mai sus legea adaugă nemulțumite imperfecțiuni terminologice și redacționale care adesea vor ridica probleme de interpretare. Un singur exemplu, important, pentru că textul (art. 20 al. 2) este consacrată unei dispoziții obligatorii din Convenția de la Paris la care România este parte. Art. 2 și 3 consacrașă numitul tratament național pentru naționali unei țări

CLAUDIU DOLTU

EROUUL DEMOCRATIEI NOASTRE ORIGINALE

Pe marginea textelor adoptate de Senat și Camera Deputaților, aflate la Comisia de mediere pentru unele aspecte, în general necesitate.

Ceem ca va reprezenta în general 1900 lei pentru un an de aplicare.

Acest punct de vedere susținut de L. Mihai și I. M. Popa în cadrul unei ședințe a Asociației Juristilor a fost publicat în Revista Română de Drept nr. 9/1988. L-am combătut în această revistă în nr. 12/1988. Am obținut cu mare dificultate publicarea răspunsului meu, grație simpatiei unuia singur din membrii Colegiului de redacție.

Cinismul, exprimarea răutății din noi...

și lejeritatea cu care a privit Apusul la tot ce se întîmpla la noi a făcut să ne simțim și mai singuri; de unde și fatalismul pe care-l scoatem mereu la vedere pentru a justifica totul.

Cinismul, exprimarea răutății din noi, nu este o metodă, cum, folosind mijloacele mass media pentru același scop, nu constituie o metodă, dar întodeauna strategia puterii politice este pe primul loc. Uneori această tactică dă rezultate, de cele mai multe ori însă se întoarce împotriva guvernărilor (vezi extrema stîngă și cea dreaptă care acum mușcă mîna celui care le-a înțigat împotriva opoziției adevărate din această țară!).

Este în interesul tuturor de a promova valorile democrației, nu în sens demagogic, așa cum se practică la noi: una se spune democrațiilor occidentale, alta poporului!

În felul acesta singuri ne dărim însăși stăbul postament pe care l-am ridicat în ultimele luni. După altă și altă gafă, care puterea să nu priceapă nimic? Aceste întrebări sînt puse în primul rînd pentru a păstra bunul simț.

Cîtă persuasiune îți trebuie pentru a arăta că numai adevărul e frumos, vorba lui Platon, și asta pentru că ma-

CLAUDIU DOLTU

EROUUL DEMOCRATIEI NOASTRE ORIGINALE

Pe marginea textelor adoptate de Senat și Camera Deputaților, aflate la Comisia de mediere pentru unele aspecte, în general necesitate.

Ceem ca va reprezenta în general 1900 lei pentru un an de aplicare.

Acest punct de vedere susținut de L. Mihai și I. M. Popa în cadrul unei ședințe a Asociației Juristilor a fost publicat în Revista Română de Drept nr. 9/1988. L-am combătut în această revistă în nr. 12/1988. Am obținut cu mare dificultate publicarea răspunsului meu, grație simpatiei unuia singur din membrii Colegiului de redacție.

Cinismul, exprimarea răutății din noi...

și lejeritatea cu care a privit Apusul la tot ce se întîmpla la noi a făcut să ne simțim și mai singuri; de unde și fatalismul pe care-l scoatem mereu la vedere pentru a justifica totul.

Cinismul, exprimarea răutății din noi, nu este o metodă, cum, folosind mijloacele mass media pentru același scop, nu constituie o metodă, dar întodeauna strategia puterii politice este pe primul loc. Uneori această tactică dă rezultate, de cele mai multe ori însă se întoarce împotriva guvernărilor (vezi extrema stîngă și cea dreaptă care acum mușcă mîna celui care le-a înțigat împotriva opoziției adevărate din această țară!).

Este în interesul tuturor de a promova valorile democrației, nu în sens demagogic, așa cum se practică la noi: una se spune democrațiilor occidentale, alta poporului!

În felul acesta singuri ne dărim însăși stăbul postament pe care l-am ridicat în ultimele luni. După altă și altă gafă, care puterea să nu priceapă nimic? Aceste întrebări sînt puse în primul rînd pentru a păstra bunul simț.

Cîtă persuasiune îți trebuie pentru a arăta că numai adevărul e frumos, vorba lui Platon, și asta pentru că ma-

ION ACAI

și lejeritatea cu care a privit Apusul la tot ce se întîmpla la noi a făcut să ne simțim și mai singuri; de unde și fatalismul pe care-l scoatem mereu la vedere pentru a justifica totul.

Cinismul, exprimarea răutății din noi, nu este o metodă, cum, folosind mijloacele mass media pentru același scop, nu constituie o metodă, dar întodeauna strategia puterii politice este pe primul loc. Uneori această tactică dă rezultate, de cele mai multe ori însă se întoarce împotriva guvernărilor (vezi extrema stîngă și cea dreaptă care acum mușcă mîna celui care le-a înțigat împotriva opoziției adevărate din această țară!).

Este în interesul tuturor de a promova valorile democrației, nu în sens demagogic, așa cum se practică la noi: una se spune democrațiilor occidentale, alta poporului!

În felul acesta singuri ne dărim însăși stăbul postament pe care l-am ridicat în ultimele luni. După altă și altă gafă, care puterea să nu priceapă nimic? Aceste întrebări sînt puse în primul rînd pentru a păstra bunul simț.

Cîtă persuasiune îți trebuie pentru a arăta că numai adevărul e frumos, vorba lui Platon, și asta pentru că ma-

ION ACAI

și lejeritatea cu care a privit Apusul la tot ce se întîmpla la noi a făcut să ne simțim și mai singuri; de unde și fatalismul pe care-l scoatem mereu la vedere pentru a justifica totul.

Cinismul, exprimarea răutății din noi, nu este o metodă, cum, folosind mijloacele mass media pentru același scop, nu constituie o metodă, dar întodeauna strategia puterii politice este pe primul loc. Uneori această tactică dă rezultate, de cele mai multe ori însă se întoarce împotriva guvernărilor (vezi extrema stîngă și cea dreaptă care acum mușcă mîna celui care le-a înțigat împotriva opoziției adevărate din această țară!).

Este în interesul tuturor de a promova valorile democrației, nu în sens demagogic, așa cum se practică la noi: una se spune democrațiilor occidentale, alta poporului!

În felul acesta singuri ne dărim însăși stăbul postament pe care l-am ridicat în ultimele luni. După altă și altă gafă, care puterea să nu priceapă nimic? Aceste întrebări sînt puse în primul rînd pentru a păstra bunul simț.

Cîtă persuasiune îți trebuie pentru a arăta că numai adevărul e frumos, vorba lui Platon, și asta pentru că ma-

RADU HARITON
fost judecător

Ca să ciștigăm, trebuie să pierdem mai întii

ma de concluziile ce s-ar desprinde, oricare ar fi ele. „Sălbăticia”, fără de care nu există progres este un lucru dureros.

Stim cum este ocidentul și capitalismul din cărți, filme sau scurte excursii. Ne place sau nu să recunoaștem, soluția pentru supraviețuirea noastră ca indivizi (și chiar ca națiune) este redobîndirea unei eficiențe economice a muncii pe care o depunem. Altfel, filosofăm, facem versuri sau discutăm politică, cu stomacul gol. Pînă ce vom muri de frig în locuine prost finizate, cu nervii terminați la cozi sau în autobuze supraaglomerate.

Avem de ales: prelungim agonia sau acceptăm exigența și duritatea unei societăți la

altă slujbă) este pericolul de care ne temem. Dar fără a-l accepta și înfrunta deschis, nu avem nici o șansă să ajungem „în capitalism”. Discuțăm zilnic cu orice preț că vrem să trăim mai bine. Singura cale pentru aceasta ne obligă însă să acceptăm ca o primă condiție analiza corectă a poziției noastre, și să înținem sea-

Victoria opoziției unite în Bulgaria

Mulțimi uriașe au sărbătorit la Sofia victoria Uniunii Forțelor Democratice, opoziția din Bulgaria. Conform rezultatelor preliminare, U.F.D. a câștigat 36 la sută din sufragii și va dispune de 115 locuri în Parlamentul bulgar. Fostul partid comunist, rebrandizat socialist, a obținut 33 la sută din voturi și va dispune de 161 locuri. Alte 29 de locuri vor reveni Mișcării pentru libertăți și drepturi. Celelalte partide nu au depășit baremul de 4 la sută din sufragii, necesare pentru intrarea în Parlament.

UFD A ÎNFRÎNT COMUNISMUL

Unirea Forțelor Democratice (UFD) reprezintă o coaliție de partide și mișcări al căror scop declarat este acela de a abolii comunismul. Ea nu are caracterul unui partid politic și nu urmează nici o dogmă ideologică, aspecte care, alături de lupta viguroasă pe care a dus-o împotriva comunismului, i-au atras o popularitate deosebită în cele mai recente zile.

Carrillo recunoaște moartea comunismului

MADRID (Reuter) — Santiago Carrillo, liderul comunistilor spanioli timp de aproape 30 de ani, a declarat că, după evenimentele din august din Uniunea Sovietică, nu cred că sistemul comunist mai are vreo rațiune să continue să existe. La o întâlnire cu ziaristii în capitala Spaniei, Carrillo, în vârstă de 76 de ani, a precizat că nu se alătură celor care cer dizolvarea tuturor partidelor comuniste. „Cei care doresc să rămână comunisti au acest

Independența Republicii Moldova susținută de parlamentarii români

Santiago de Chile (Rorpres). — Deputați și senatori români aflați la Santiago de Chile au cerut parlamentarilor din alte țări ale lumii să întreprindă acțiuni necesare pentru a determina guvernele lor să recunoască independența Republicii Moldova, ca o realitate a noului statut politic, economic și social existent în lume.

MOLDOVA NU VA SEMNA

Mircea Snegur, președintele Republicii Moldova, a reafirmat, în cadrul unui briefing, intenția conducerii republicii de a urma neabătut calea dobândirii independenței depline, menționând că pentru atingerea acestui scop există toate premisele politice și socio-economice. În legătură cu Acordul cu privire la Comunitatea Economică de State, Moldova se pronunță pentru semnarea acestui document. Înăsa, în ultimul moment, parlamentarii rusi și vicepreședintele acestuia, Rutkoi, și-au schimbat poziția, cerând să-i convină pe ceilalți să semneze un tratat de uniune politică. Moldova nu acceptă această poziție și nici faptul că actualul Consiliu de Stat al fostei URSS, precum și unele ministere ale Rusiei caută să readucă la viață structurile perimate ale centrului. Aceste jocuri politice subminează economia tuturor republicilor care au sprijinit în mod univoc, la Alma-Ata, ideea constituirii unei comunități economice, dar nu a unui stat unitar din punct de vedere politic. (Moldova Press)

Pași spre dizolvarea poliției secrete

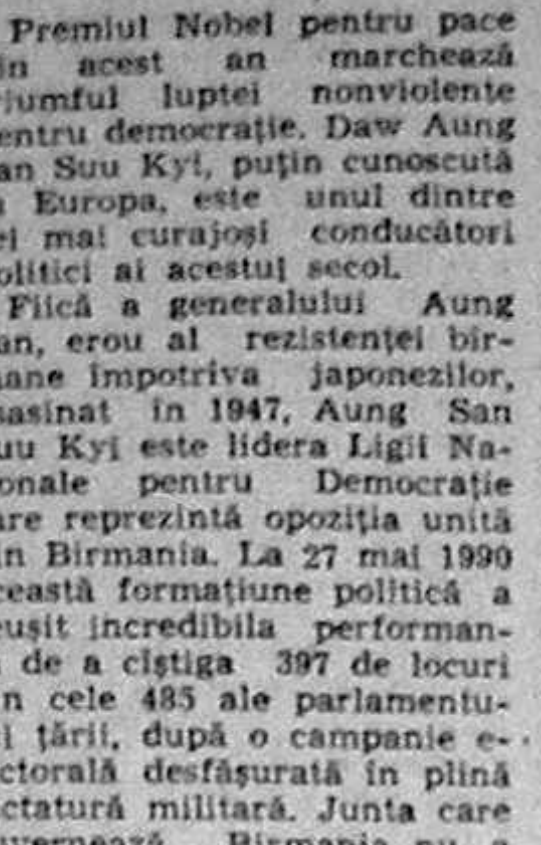
În incinta Ministerului Securității Naționale din Republica Moldova a avut loc o conferință de presă. Ea a fost consacrată mutărilor din cadrul fostului comitet al securității statului și numirii domnului Anatol Plugaru în funcția de conducător al noului departament, transmisiv Moldova-Press.

În cuvântul de deschidere, ministrul a vorbit despre schimbările recente, în special despre lichidarea „faimoasei” secții a cincea, în ale cărei funcții intra persecutarea cetățenilor pe motive politice. În șirul înnoirilor se cer menționează lesirea din subordinea Comitetului pentru Securitatea Statului al URSS, trecerea sub jurisdicția ministerului a punctelor vamale și a frontierelor republicii.

Vorbind despre intențiile conducerii ministerului, dl. A. Plugaru s-a referit la — crearea serviciului de contraspionaj, accesul la arhive, desfășurarea unei activități concrete în vederea reabilitării cetățenilor, adăugând că în buletinul informațional, semnarea unui tratat de colaborare reciproc avantajoasă cu Comitetul pentru Securitatea Statului al URSS.

Răspunzând la întrebările ziaristilor, conducerea ministerului a subliniat că în Republică nu sînt și nici nu vor fi definiți politicieni, deoarece organele securității nu se vor mai ocupa de partidele politice, ministerul fiind depolitizat. În plus, au încetat a fi urmărite și interceptate convorbirile telefonice — cu excepția cazurilor cînd există avizul procuraturii. Totodată, nu a fost negată existența informatorilor, ale căror nume, după cum a spus dl. Plugaru, nu vor fi divulgate în nici un fel de împrejurări.

Premiul Nobel pentru pace: DAW AUNG SAN SUU KYI (Birmania) Triumful moral al nonviolentei

Premiul Nobel pentru pace din acest an marchează triumful luptei nonviolente pentru democrație. Daw Aung San Suu Kyi, puțin cunoscută în Europa, este unul dintre cei mai curajoși conducători politici ai acestui secol. Flică a generalului Aung San, erou al rezistenței birmane împotriva japonezilor, asasinat în 1947, Aung San Suu Kyi este lidera Ligii Naționale pentru Democrație care reprezintă opoziția unită din Birmania. La 27 mai 1990 această formațiune politică a reușit incredibilă performanță de a câștiga 397 de locuri din cele 485 ale parlamentului țării, după o campanie electorală desfășurată în plină dictatură militară. Junta care guvernează Birmania nu a acceptat însă rezultatul scrutinului și cea mai mare parte dintre opoziționiști au fost arestați și închisi, mulți dintre ei murind în urma torturilor. Raportul organizației Amnesty Internațional pentru Birmania enumera pe 27 de deținuți mii de încălcări ale drepturilor omului în această țară.

Birmania, rebotezată de actuala conducere militară Myanmar, este condusă de armata din 1966, cînd generalul Ne Win s-a hotărât să îndrepte țara din sud-estul Asiei pe calea socialismului. Rezultatul acestei politici s-a concretizat în sărăcirea și izolarea Birmaniei. Producția de orez, principalul aliment, s-a micșorat de zece ori, iar traficul de narcotice a devenit sursa de venit cea mai importantă a țării. Complet separat de restul lumii, ea nu poate fi vizitată decât cu permis special.

Brutalitatea cu care militarii conduc țara și rețeaua întinsă de informatori nu i-au împiedicat pe studenții Universității din Rangoon, capitala țării (și ea rebotezată Yangon) să organizeze o mare demonstrație în 1988. Ea a fost înecată în sânge, dar protestele internaționale care au urmat i-au forțat pe militari să promită organizarea de alegeri libere. Scrutinul a dus la triumful Ligii Naționale pentru Democrație și la consacrarea doamnei Daw Aung San Suu Kyi ca personalitate politică de primă mărime.

Un acord economic interrepublican, încheiat săptămîna trecută pentru a înlesni legăturile comerciale, a fost criticat aspru de guvernul rus și de cel ucrainean. Președintele rus urmează să declare în fața parlamentului dacă îl va semna sau nu.

În timpul absenței lui Elțin, care după lovitura de stat a acumulat o putere personală enormă, au apărut și multe alte probleme urgente în republică. Liderii sindicatului muncitorilor din metalurgie au atras atenția Consiliului de Stat al republicii cu privire la scăderea producției de fier cu 15 la sută și a celei de nichel cu 20-30%, 10 furnale au fost închise ca urmare a lipsei de cocs. „Chestiuni de acest fel ar putea duce la colapsul general al industriei. Creșterea somajului în rândul metalurgistilor ar putea provoca turburări sociale”, a avertizat liderii sindicali, conform postului de radio Rusia.

Fostul ministru de externe sovietic, Eduard Sevardnadze, a avertizat recent că foametea și prăbușirea economiei ar putea conduce la o doua lovitură de stat, aripa de dreapta exploatînd nostalgica „stabilității” din Rusia ante-perestroika. (Reuter).

în arest la domiciliu. În vara acestui an el i s-a decernat premiul Zaharov al Comunității Economice Europene, dar premiul a fost înmînat soțului său, întrucît Aung San reușe să se reîntoarcă în țară. Prima reacție oficială parvenită din Birmania la aflarea acestei vești a fost un comunicat în care se afirmă că decernarea premiului Nobel pentru pace conducătorii opoziției reprezintă „un amestec în treburile interne ale țării”. Din Norvegia s-a anunțat că nu a putut fi luat un contact direct cu noua laureată.

Lucia Ștefan

ELȚIN confruntat cu disensiuni guvernamentale și cu grave probleme politice

Președintele rus Boris Elțin, întors la Moscova după un concediu de două săptămîni, este confruntat cu un guvern sfîșiat de disensiuni și cu probleme economice care i-ar putea pune la încercare, iară aceasta, puterea.

Cînd Elțin pleca în vacanță, popularitatea lui se situase la o cotă înaltă, ca urmare a rolului jucat în eșecul loviturii de stat. Dar în absența lui a început o luptă înverșunată pentru putere între guvern și funcționarii de la președinție.

„Cu fiecare zi care trece, guvernul rus pierde credibilitate și autoritate”, a afirmat Iuri Krasin, director general al Fundației pentru Studiul Socio-Politic — instituție înființată de către președintele M. Gorbaciov după încercarea de

lovitură de stat. „Cele mai mari probleme cărora trebuie să le facă față în prezent democrații aflăți la putere, inclusiv Elțin, rezidă în sărăcirea popularității în favoarea aplicării reformelor economice necesare”, a adăugat el.

Elțin a fost ales președinte al Rusiei în luna iunie. Atît timp cît Kremlinul și-a menținut controlul ferm asupra republicilor, el a reprezentat o personalitate a opoziției. Dar o dată cu reducerea puterii centrale, după lovitura de stat, Elțin trebuie să facă față unui adevărat test, asumîndu-și o autoritate reală.

Elțin, împreună cu detinatorul a ceea ce a mai rămas din autoritatea centrală, președintele sovietic Gorbaciov, încearcă să creeze un nou cadru politic și economic care să înlocuiască

vechea Uniune Sovietică. Dar acest dublu obiectiv este amenințat de un val de naționalism în republici, inclusiv în Rusia.

Ghennadii Burbulis, colaborator apropiat al lui Elțin, a apreciat într-o emisiune televizată că guvernul rus se află în criză. La întrebarea unor ziaristi privind controlul exercitat de administrația sa în republică el a replicat cu un ușor zîmbet: „Ce dorii? Un calcul contabil? În regulă, așa putea spune: circa 70 la sută”.

Criza politică din Rusia — cea mai mare și mai puternică republică — duce la întărirea implementării unor reforme vitale pe termen lung, a instituirii unei economii eficiente de piață, iar pe termen scurt împiedică măsurile de combatere a penuriei de alimente și a haosului economic.

ROLUL MONARHIEI ÎN TRANZIȚIA SPANIOLE

ce în ce mai vizibil un franchism fără Franco. Nemulțumirii maselor și a opoziției i se va adăuga curînd nemulțumirea unor membri ai guvernului însuși, care înțeleg că în lipsa unor instituții, regele trebuie să-și asume responsabilitatea înlăturării lui Arias Navarro. Și la 1 iulie 1976, acesta este obligat de rege să demisioneze, iar în locul lui, spre surpriza tuturor, Juan Carlos îl desemnează pe Adolfo Suárez, un tânăr avocat de 43 de ani, membru și el al guvernului, cel care avea să fie supranumit în perspectiva timpului — „magicianul tranziției”.

Înainte de prima sa apariție la televiziune și de formarea noului guvern, Suárez a declarat că proiectul său politic va avea ca obiectiv principal recunoașterea poporului spaniol ca singurul suveran și aceasta presupunea legalizarea tuturor partidelor politice, amnistierea delictelor politice și sindicale, organizarea alegerilor libere în decurs de un an.

Politicianul în care nimeni nu credea a trebuit să-și câștige respectul presei și al opoziției luna după lună și zi după zi, realizînd ceea ce părea imposibil: tranziția fără traume. Reforma împiedicată prin diverse metode de Carlos Arias Navarro se pune acum în mișcare, într-un ritm pe care nimeni nu-l putea bănuși. Suárez și guvernul său au străbătut doar în câteva luni drumul pe care Arias și echipa sa de „oameni competenți” nu au fost măcar în stare să-l schițeze.

Proiectul de reforme urmînd introducerea regimului parlamentar, propus de Suárez, este supus unui referendum și la 15 decembrie 1976 este aprobat cu o majoritate de 94,2%, un adevărat triumf al tînărului șef de gu-

vern, dar și al poporului spaniol care a știut să evite orice confruntare între diverse grupuri politice sau categorii sociale, înmormintînd definitiv orice urmă de franchism.

Adolfo Suárez — magicianul tranziției

Schimbările structurale de care avea nevoie Spania s-au făcut prin reforme treptate, în cadrul legislației în vigoare, deși la început guvernul Arias încerca să se mențină la putere prin perpetuarea franchismului.

În acest timp, opoziția cerea schimbări radicale și imediate, între ele eliberarea deținuților politici și sindicali, reînnoirea exilaților, repunerea în drepturi a tuturor celor care au suferit în timpul dictaturii, recunoașterea libertății sindicale, desființarea sindicatului de tip statal (impus — cum se vede — de orice dictatură, fie ea de dreapta sau de stînga), exercitarea eficientă și plină a drepturilor umane și a libertăților politice.

agonie, hotărîrea șefilor armatei spaniole de a-l sprijini pe viitorul rege a stopat orice alternativă de acaparare a puterii.

La 22 noiembrie, Juan Carlos este proclamat rege. Din alocuțiunea rostită cu acest prilej rețesea clar: „Coroana ocrotește totalitatea poporului spaniol și fiecare cetățean în parte garantînd prin intermediul libertăților civile domnia dreptății”.

Consecvența ideii că monarhia este o instituție de arbitraj între diferite tendințe politice ale societății, regele a știut să evite crearea unor situații care să ducă la confruntări și discorde dintre spanioli, astfel încît riscurile scindării societății cu toate consecințele dramatice care decurg de aici — mergînd chiar pînă la perspectiva unui nou război civil — au fost eliminate.

Cum acestea înfrîzau, un val de nemulțumire și manifestații de protest au umplu străzile, ca și cum a ocupa străzi și piețe publice ar fi fost o tradiție istorică, o obișnuință a spanioli. Probabil însă că un popor abia scăpat după o lungă asuprire, avid de adevăr și dreptate, învață imediat și cu instinct sigur — de nou născut — să strige, să ceară, să protesteze.

Incidentele cele mai grave se produc în martie 1976, în orașul base Victoria unde poliția, în intenția de împrăștierea a unei adunări de protest împotriva guvernului, deschide focul. Rezultatul: patru morți și peste o sută de răniți. Tot aparatul de stat se pune în mișcare pentru a ascunde adevărul. Se găsesc, bineînțeles, și vinovații: presa „mirșavă” și partidele de opoziție, Carlos Arias Navarro, președintele guvernului, promite cîteva schimbări în cadrul unui program de „reactualizare a legilor și instituțiilor”, preconizînd o democrație „a la spaniolă”, deci originală! Situația politică devenea din

cei cînușă celor 40 de ani, pe semhala presupușii responsabilități impozante colective perpetuate în timpul franchismului.

PE SC...
La 11 Decembrie...
VOT...
Parlamentul...
SADDAM...
Liderul...
ÎN GRĂD...
FACE NOI...
La Tbilisi...
La ședința...
Hans van...
diplomații...
vici, o scri...
propune ne...
armatei fed...
într-un inter...
De fa...
în acest tim...
situația ter...
cuite de popu...
sîrbă, teritor...
pirea la Serbia